

Predmet: *Bihać* – optuženi Đuro Tadić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 5/13

Broj optužnice: KTO br. 3/13

Optužnica podignuta: 08.04.2013.

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZJ

Glavni pretres: 15.10.2013.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Save Pašića

U vreme kritičnog događaja svedok je, po nalogu Vojske Republike Srpske, imao radnu obavezu i radio je na poslovima prevoza radnika koji su prikupljali letinu. Dana 23. septembra 1992. godine odveo je radnike iz mesta Ripač u Duljce gde su radili na branju šljiva i otišao do Kulen Vakufa da im doveze ručak. Kada se oko 16:00 časova vraćao u Duljce, sreo je na putu čoveka i ženu koji su mu rekli da tamo ne ide jer se puca. Ipak je nastavio put, i dolaskom do mesta gde su se brale šljive primetio je sa jedne strane puta Milu Pepića koji je stajao kraj traktorske prikolice, a sa druge strane puta Željka Šobota i Milana Ivančevića, te još dvojicu njemu nepoznatih naoružanih vojnika. Jedan od vojnika ga je zaustavio i pitao šta tu radi, pa kada mu je svedok odgovorio da je doveo hranu za radnike, ovaj mu je opsovao Boga, uperio pušku u njega i rekao „da su ih oni već nahranili“. Uplašio se, jer je shvatio da su ovi nepoznati vojnici pobili radnike i da je došao „kada ne treba“. Tada mu je prišao Željko i rekao da za traktor zakači i odveze prikolicu sa šljivama. Dok je zajedno sa Milom Pepićem kačio prikolicu, došla su još trojica vojnika koji su na glavama nosili „fantomke“, pa su svi vojnici seli u jedno putničko vozilo i otišli. Odmah po njihovom odlasku, iz obližnje kuće je izašla mlada žena koja je bila ranjena, pa su je Pepić i Ivančević previli i odvezli kolima u pravcu Bihaća. Optuženog ne poznaje, ali je pre ovog događaja čuo da je poginuo nastavnik Tomo Tadić.

Ispitivanje svedoka Mile Pepića

Svedok je pre rata bio poslovođa u zadruzi, pa je tokom rata imao obavezu da vodi poljoprivredne radove za potrebe vojske. Željko Šobot i Milan Ivančević su agronomi koji su radili u zadruzi i bili su mu pretpostavljeni, ali mu nije poznato koja su bila njihova zaduženja. Muslimani civili su kao radnici iz mesta Ripče odvoženi u Duljce da obavljaju razne poljoprivredne radove. Kritičnog dana, Savo Pašić je odveo radnike u Duljce da beru šljive, dok je svedok u Duljce došao oko 14:00 časova. Stajao je kraj puta koji deli dva šljivika zajedno sa Željkom Šobotom, Milanom Ivančevićem i Emirom Talićem i razgovarao, kada su iz pravca Kulen Vakufa došla dva vozila. Iz vozila je izašlo 7-8 vojnika u uniformama i sa čarapama na glavama koji su imali automatsko oružje. Oni su se podelili u dve grupe i odmah počeli da pucaju po radnicima. Čuo je i detonaciju bombe i video da gori štala, ali nije video ko je bacio bombu. Nikoga od vojnika koji su došli nije prepoznao, niti poznaje optuženog. Većinu oštećenih poznaje, jer su to komšije iz susednog sela. Čitav događaj ga je toliko šokirao, da nije primetio kada i kako su se udaljili maskirani vojnici, niti se seća da je pomogao ranjenoj Tahiri Hajrulahović. Pre ovog događaja svedok je čuo da su na prvoj borbenoj liniji izginuli borci iz

mesta Rajinovac i Petrovca. Kasnije se pričalo da su u Duljce došli ljudi sa neke sahrane poginulog i pobili civile Muslimane.

Ispitivanje svedoka Milana Ivančevića

Svedok je bio zamenik direktora JP „Srpska poljoprivreda“ i bio je angažovan na prikupljanju i distribuciji letine. Kritičnog dana bio je u Duljcima na sakupljanju šljiva. Razgovarao je sa Željkom Šobotom, Milom Pepićem i Emirom Talićem, kada su iz pravca Kulen Vakufa došla dva vozila. Iz vozila je izašlo 7-8 lica u vojnim uniformama, običnim „SMB“ i maskirnim, a na glavama su imali čarape. Ova lica su po izlasku iz vozila repetirala puške, a jedan od njih je zapitao: „Gdje su Turci?“ Odmah su počeli da pucaju po radnicima – Muslimanima civilima koji su brali šljive. Čuo je i detonaciju bombi i video da gori štala. Nakon pucnjave i detonacija, ova lica su se vratila u vozila i otišla, ali se od šoka i straha ne seća detalja oko njihovog odlaska. Zbog šiblja i žive ograde nije mogao da vidi da li pred kućom u šljiviku sedi grupa radnika. Odmah po njihovom dolasku pojavila se mlada ranjena žena kojoj je jedna ruka visila samo na parčetu kože. Zajedno sa Željkom i Milom uveli su je u svedokova kola (*Golf 1* bele boje) i odvezli do ambulante u Ripču. Stradale nije video, ali je kasnije čuo da su njihova tela zapaljena. Okrivljenog ne poznaje, ali je dan pre ovog događaja saznao da je na ratištu izmasakrirano 12 srpskih vojnika.

Ispitivanje svedoka Mile Kecmana

Za vreme oružanih sukoba u Bosni i Hercegovini svjedok je bio pripadnik rezervnog sastava policije u Kulen Vakufu. Ubistvo civila Muslimana koji su bili na radnoj obavezi desilo se posle jedne sahrane u njegovom selu Rajinci. Kao pripadnik policije, bio je na obezbeđenju sahrane Tome Tadića, Zdravka Vucelje i Miće Vukelića jer se na istoj skupio veći broj ljudi. Čuo je da se Slobodan Tadić, rođeni brat poginulog Tome, posle sahrane napio i pretio. Poznaje optuženog jer su iz istog sela, kao i Svetka i Jovicu Tadića te Zorana Bergu. Zoran Bergo i Željko Babić¹ bili su pripadnici policije. Sada pokojni Slobodan i Gojko Đurić su tom prilikom pričali o osveti. Bio je u patroli u noći između 23. i 24. septembra 1992. godine kada su na udaljenosti od oko 17-18 kilometara od mesta Duljci sreli veoma uplašenog čoveka, čijeg se imena trenutno ne seća, koji im je ispričao da je u Duljcima ubijen veliki broj ljudi, te da je on uspeo da pobjegne. Odveli su ga u stanicu policije gde je dežurnom ispričao šta se dogodilo. Pričalo se da je i okrivljeni učestvovao u ubistvu muslimanskih civila.

¹ Zoran Tadić, Jovica Tadić, Zoran Bergo i Željko Babić su, na osnovu sporazuma o priznanju krivice, za isti zločin pravosnažno osuđeni presudom Kantonalnog suda u Bihaću, dok je Svetko Tadić i dalje nedostupan državnim organima.